

**Stranke glavnog postupka**

*Tužitelji:* Antonio Romano, Lidia Romano

*Tuženik:* DSL Bank

**Prethodna pitanja**

1. Treba li članak 6. stavak 2. točku (c) Direktive 2002/65/EZ <sup>(1)</sup> tumačiti na način da mu se protivi nacionalno pravno pravilo ili praksa poput one o kojoj je riječ u glavnom postupku, kojom u slučaju ugovora o zajmu sklopljenih na daljinu nije propisano isključenje prava odustajanja ako su ugovor obje stranke u potpunosti već ispunile na izričit zahtjev potrošača prije nego što je potrošač ostvario svoje pravo odustajanja?
2. Treba li članak 4. stavak 2., članak 5. stavak 1., članak 6. stavak 1. podstavak 2. drugu alineju i članak 6. stavak 6. Direktive 2002/65/EZ tumačiti na način da je za pravilan primitak informacija propisanih nacionalnim pravom u skladu s člankom 5. stavkom 1. i člankom 3. stavkom 1. točkom 3. podtočkom (a) Direktive 2002/65/EZ te potrošačevo ostvarivanje prava odustajanja u skladu s nacionalnim pravom, s obzirom na sve relevantne elemente činjeničnog stanja i sve okolnosti sklapanja tog ugovora, mjerodavan isključivo prosječan potrošač, koji je uredno obaviješten i postupa s dužnom pažnjom i razboritošću?
3. U slučaju negativnog odgovora na prvo i drugo pitanje:

Treba li članak 7. stavak 4. Direktive 2002/65/EZ tumačiti na način da mu se protivi pravno pravilo države članice kojim je propisano da nakon odustajanja od ugovora o potrošačkom zajmu sklopljenog na daljinu dobavljač mora potrošaču, osim iznosa koji je primio od potrošača u skladu s ugovorom na daljinu, platiti i naknadu za uporabu tog iznosa?

<sup>(1)</sup> Direktiva 2002/65/EZ Europskog parlamenta i Vijeća od 23. rujna 2002. o trgovanju na daljinu financijskim uslugama koje su namijenjene potrošačima i o izmjeni Direktive Vijeća 90/619/EEZ i direktiva 97/7/EZ i 98/27/EZ, SL L 271, str. 16. (SL, posebno izdanje na hrvatskom jeziku, poglavlje 6., svezak 9., str. 102.)

**Zahtjev za prethodnu odluku koji je 28. veljače 2018. uputio Hoge Raad der Nederlanden  
(Nizozemska) – X BV protiv Staatssecretaris van Financiën**

**(Predmet C-160/18)**

(2018/C 182/11)

*Jezik postupka:* nizozemski

**Sud koji je uputio zahtjev**

Hoge Raad der Nederlanden

**Stranke glavnog postupka**

*Tužitelj i žalitelj:* X BV

*Tuženik i druga stranka u postupku:* Staatssecretaris van Financiën

**Prethodna pitanja**

1. Treba li članak 3. stavke 2., 4. i 5. Uredbe (EZ) br. 1484/95 <sup>(1)</sup> u vezi s člankom 141. Uredbe (EZ) br. 1234/2007 <sup>(2)</sup> tumačiti na način da se u njemu opisanim kontrolnim mehanizmom, čak i u slučaju naknadne kontrole, željelo samo osigurati da nadležna tijela mogu pravodobno saznati činjenice ili okolnosti koje se odnose na slijed transakcija, koje bude sumnju u ispravnost navedene uvozne cijene CIF i koje mogu dovesti do detaljnijeg ispitivanja?

Ili je točno suprotno mišljenje, te kontrolni mehanizam opisan u članku 3. stavcima 2., 4. i 5. Uredbe br. 1484/95, čak i u slučaju naknadne kontrole valja tumačiti na način da jedna ili više naknadnih prodaja od strane uvoznika na tržište Zajednice za cijenu nižu od navedene uvozne cijene CIF pošiljke zajedno s iznosom dugovanih uvoznih carina, ne udovoljavaju propisanim uvjetima (prodaje) na tržištu Unije, tako da se dodatna carina duguje već zbog toga? Je li za odgovor na posljednje pitanje bitno to je li naknadnu prodaju odnosno prodaje obavio uvoznik za cijenu koja je niža od važeće reprezentativne cijene? Je li u tom kontekstu značajno da je reprezentativna cijena prije 11. rujna 2009. određivana drugačije nego nakon tog datuma? Je li za odgovor na ova pitanja od značaja to da je kupac u Uniji povezano društvo uvoznika?

2. Ako iz odgovora na pitanja postavljena pod 1. slijedi da daljnja prodaja uz gubitak predstavlja dovoljnu indiciju za odbacivanje navedene uvozne cijene CIF, kako onda treba izračunati iznos dugovane dodatne carine? Da li osnovicu za izračun treba utvrditi u skladu s metodama koje su propisane za utvrđivanje carinske vrijednosti člancima 29. do 31. Uredbe Vijeća (EEZ) br. 2913/93 o Carinskom zakoniku Zajednice <sup>(3)</sup>? Ili osnovicu treba utvrditi isključivo pomoću važeće reprezentativne cijene? Protivi li se članak 141. stavak 3. Uredbe (EZ) br. 1234/2007 u razdoblju prije 11. rujna 2007. korištenju reprezentativne cijene utvrđene u tom razdoblju?
3. Ako iz odgovora na pitanja 1. i 2. slijedi da je za obvezu plaćanja dodatne carine od odlučujuće važnosti to da je uvezena roba preprodana na tržištu Unije uz gubitak, i da se za izračun visine dugovane dodatne carine kao osnovica mora uzeti reprezentativna cijena, jesu li članak 3. stavci 2., 4. i 5. Uredbe (EZ) br. 1484/95, s obzirom na presudu Suda Europske unije od 13. prosinca 2001., Kloosterboer Rotterdam B.V., C 317/99, ECLI:EU:C:2001:681, spojivi s člankom 141. Uredbe (EZ) br. 1234/2007?

<sup>(1)</sup> Uredba Komisije (EZ) br. 1484/95 od 28. lipnja 1995. o utvrđivanju detaljnih pravila za provedbu sustava dodatnih uvoznih carina i određivanju dodatnih uvoznih carina u sektorima mesa peradi i jaja i za albumin iz jaja te stavljanju izvan snage Uredbe br. 163/67/EEZ (SL 1995., L 145, str. 47.; SL, posebno izdanje na hrvatskom jeziku, poglavlje 3., svezak 8., str. 145.)

<sup>(2)</sup> Uredba Vijeća (EZ) br. 1234/2007 od 22. listopada 2007. o uspostavljanju zajedničke organizacije poljoprivrednih tržišta i o posebnim odredbama za određene poljoprivredne proizvode (Uredba o jedinstvenom ZOT-u) (SL 2007., L 299, str. 1.; SL, posebno izdanje na hrvatskom jeziku, poglavlje 3., svezak 9., str. 61.).

<sup>(3)</sup> SL 1992., L 302, str. 1.; SL, posebno izdanje na hrvatskom jeziku, poglavlje 2., svezak 2., str. 110.

**Zahtjev za prethodnu odluku koji je 1. ožujka 2018. uputio Rechtbank Noord-Nederland  
(Nizozemska) – HQ za sebe i kao zakonski zastupnik svojega maloljetnog djeteta IP, JO protiv Aegean  
Airlines SA**

**(Predmet C-163/18)**

(2018/C 182/12)

*Jezik postupka: nizozemski*

**Sud koji je uputio zahtjev**

Rechtbank Noord-Nederland

**Stranke glavnog postupka**

Tužitelji: HQ za sebe i kao zakonski zastupnik svojega maloljetnog djeteta IP, JO

Tuženik: Aegean Airlines SA

**Prethodna pitanja**

1. Treba li članak 8. stavak 2. Uredbe br. 261/2004 <sup>(1)</sup> tumačiti na način da putnik koji na temelju Direktive 90/314/EEZ o putovanjima, odmorima i kružnim putovanjima u paket aranžmanima <sup>(2)</sup> (koja je prenesena u nacionalno pravo) ima pravo na naknadu iznosa vrijednosti svoje karte od svojega organizatora putovanja više ne može zahtijevati naknadu od zračnog prijevoznika?